

Årsberetning for BUPL Hovedstadens Lederforening 2019/2020.

Dette sidste år, har været et år som intet andet vi har oplevet i lederforeningens historie. Der er store forskelle i hvad der er sket i de fire kommuner i hovedstaden i dette år.

Derfor har jeg i bestyrelsen bedt om, at denne beretning bliver en opgave for fire repræsentanter, en fra Frederiksberg, en fra Tårnby, en fra Dragør og en fra København.

Ikke fordi jeg på nogen måde er ligeglad med hvad der sker i de andre kommuner end København, slet ikke, men mere i respekt for, at I som ledere, får beretningsdata som er valide, og som er mærket af de som leverer dem, fuldstændig som i selv har mærket forandringer eller påvirkninger eller pres i jeres daglige arbejde, i jeres respektive kommuner. Måske også fordi vi i min kommune – har været ramt af en særlig sorgfuld begivenhed – sorgfuld for det selvejende område, som jo i København sammen med de private, er de eneste institutioner som er BUPL medlemmer. det vender jeg tilbage til.

I efteråret 2019, blev jeg valgt som formand i BUPL Hovedstaden lederbestyrelse – igen – efter nogle år hvor jeg var nødt til at trække mig fra lederforeningsarbejdet for at koncentrere mig om en del store udfordringer og tidskrævende opgaver på egen arbejdsplads – og koncentrere mig om en Masteruddannelse i coaching, som jeg afsluttede i december. Jeg stillede op til denne bestyrelse igen, fordi det lederpolitiske arbejde betyder noget for mig, og fordi vilkår for vores arbejde skal være i orden.

Da vi tog hul på det nye år i den nye bestyrelse, havde vi i København gang i et omfattende arbejde med at kæmpe for fritidshjemmenes eksistens. Børne- og ungeudvalget havde nemlig besluttet at omdanne alle fritidshjem i København til KKFO.

I 94 kommuner i DK var der allerede SFO, og de københavnske politikere havde rettet blikket mod en mulighed for at trække mere økonomi fra forældrene til det slunkne budget, og den letteste mulighed de kunne se, var at lægge fritidshjemmene under skoleledelsen.

Jeg ved godt at det måske ikke føles som et særligt stort problem for de af jer som allerede i årevis har arbejdet i SFOer og som har både gode resultater og ser gavn af samarbejdet, men i København kom det til at have helt andre konsekvenser. Der var mange gamle fritidshjem med stærke historier, som nogle af de første fritidshjem i landet og alle de selvejende fritidshjems medarbejdere var BUPL-medlemmer. Så både historie, hjerteblod, og fagpolitisk ståsted og tilknytning var på spil.

Et af de fritidshjem var mit, Saxoly fritidshjem som netop dette år kunne fejre sin 100 års fødselsdag i børnenes tjeneste.

Det var et intensivt og krævende efterår, og vi var mange som arbejdede i døgndrift for at forsøge at ændre de politiske beslutninger – både via vore egne københavner politikere, og ved at forsøge at påvirke politikerne på Christiansborg.

Politikerne i København, havde nemlig ladet en katteløst stå åben, så vi, hvis politikerne på Christiansborg ville beslutte at ændre lovgivning om forældrebetaling, kunne redde de københavnske fritidshjem, og kunne beholde dem som selvejende, selvstændige enheder og som kolleger og medlemmer i BUPL.

Helt frem til Marts måned stod vi på hovedet i det arbejde, men lyset blev slukket endeligt da vi ramte marts måned og katteløsten blev lukket.

Det var smertefuldt – det er smertefuldt for mange – ledere, venner, kolleger, ansatte som vi ikke længere ser i denne fagforening. Det gør stadig ondt i min mave – for det har aldrig bare været et arbejde. I min klynge gik vi efter krisehjælp og sorgfase, i gang med at planlægge 100 års fødselsdagen og afskedsfesten.....det kom aldrig til at ske, for så kom corona.....

Nyt afsnit,

Da de første beretninger om sygdommen ramte os, var det skræmmende, men dog langt væk – det vi så i nyhederne var skræmmende og så ramte det os...

Jeg tror aldrig jeg vil glemme den aften Mette Frederiksen tonede frem på min skærm og sagde: vi lukker Danmark ned..og jeg kommer aldrig til at glemme den tid der fulgte – for hold da op hvor har vi arbejdet, hvor har vi arbejdet.

I døgndrift i lange perioder siden den første nedlukning i Marts. I påskeferien havde vi ikke en eneste fridag i København, der var bud efter os konstant, og opgaverne kalde på kræfter nogle af os knap nok vidste vi havde, fra tidlig morgen til meget sen aften væltede order og krav og ændringer ind af døren som vi skulle tage stilling til. Som selvejende leder – som vi jo er i København, var det en kæmpe øjenåbner at blive sat under en stram stiv rigid firkantet og meget topstyret administration –

i København fik vi ikke lov at holde Påskeferie, vi skulle stå til rådighed hele tiden, vi skulle oprette nødberedskab og nødåbne institutioner, vi skulle opdele personale i grupper, og beslutte hvem som skulle arbejde hele tiden og hvem som skulle være i anden og tredje kolonne – vi havde ansvaret for, at beslutte hvis liv vi skulle risikere – hvem der skulle være kanonføde, for sådan føltes det da første bølge ramte – det var kun dem med sølvpapirshattene som ikke var bange.

Vi sendte sårbare ansatte hjem, eller vi satte dem bagest i arbejdskøen, og håndterede bekymrede forældre og bekymrede ansatte.

Vi ændrede praksis og ændrede praksis og ændrede indretning og forholdt os til sundhedsstyrelsens nye retningslinier.

Vi lukkede gradvist op og lagde flere gange dagligt nye planer.

Havde mængder af frustrerede forældre i røret, argumenterede, og blev truet og svinet til, havde opgaven med at overbevise forældrene om at de var blevet retfærdigt behandlet selv om de ikke fik plads i første omgang af genåbningen.

Vi havde opgaven med forældre som var sårbare og bange, og som havde svært ved at være sammen med deres børn.

Den pædagogiske struktur blev vendt, vi lavede zoneinddelinger og opdelte børn, byggede hegn og købte håndvaske, og rendte i rumpen på hinanden for at finde nye lokaliteter til midlertidig institutionsdrift, vi holdt møder på legepladser, via face time, skype, zoom, teams og jeg ved ikke hvad - det er så vildt hvad vi har gjort – HVAD I har opnået og klaret i denne periode.

Vi har isoleret grupper, sendt børn og personale hjem i isolation ifølge anvisningerne. Og vi har håndteret og hjulpet og støttet frustrerede og bekymrede ansatte.

Det har kostet kræfter, energi og tæret på privatlivet, men I har fandme gjort det godt.

Der har været masser af pæne breve fra forvaltningsdirektører, men intet honorar – så rosen klinger noget hult i kassen. Vi ønskede os at alle fik en anerkendelse – en solidarisk og ensartet anerkendelse for manglende fritimer og feriedage – det fik vi ikke – selvom Bupl kæmpede for det.

Det er ikke slut endnu – slet ikke – og I kæmper videre, vi kæmper videre med at tilpasse institutionerne til den nye hverdag, med at sikre et godt pædagogisk grundlag og et ordentligt tilbud til børnene på trods af covid.

Det er en udfordring, og jeg hører fra mange ledere at der er fravær på mellem 10 og 40 % dagligt, fordi der er ansatte som venter på svar fra coronatest. Vi har prøvet at bringe det op i pressen og politisk, men har stadig ikke fået hurtigere behandling af test end andre almindelige borgere.

Jeg er glad for – på børnenes vegne – at I holder stand. Og jeg håber der snart er en positiv ende på denne pandemi.

To møder nåede vi at holde i lederforeningens bestyrelse, og et enkelt virtuelt. Vi har i sagens natur, været meget optaget af covid håndteringen, så mange af de øvrige udfordringer har måske ikke synet så tydeligt.

Men vi har dog været med på sidelinjen i diverse arbejdsgrupper og udvalg i København, vi har gjort vores indflydelse gældende som selvejende ledere. I en Kommune hvor den kommunale fagforening sidder mere på skødet af politikere og forvaltning end vi nogensinde kommer til, har vi alligevel forsøgt at gøre vores til at blive taget alvorligt, vi arbejder strategisk med indflydelsessfæren uden at give køb på ordentlighed og rimelige vilkårsdiskussioner. Vi har deltaget i grupper om omlægningen af fritidshjemmene, om det pædagogiske tilsyn, om oplæg til ny lederuddannelse, og vi har argumenteret for det selvejende områdes kreativitet og styrke.

Vi har drøftet udfordringerne i København med at rekruttere nye ledere, og har her påpeget at kommunen er nødt til at tænke andre strategier for uddannelse af ledere – der er brug for flere øvebaner i mindre størrelser, og med delansvar, før man kan tage en beslutning om at prøve kræfter med en lederstilling. Vi har deltaget i drøftelser om forældresamarbejde, som er udfordret i de kommunale institutioner i København, og vi har tilbudt at byde ind med nogle københavnske selvejende ledere som kan hjælpe med en anderledes tilgang til dette arbejde qva deres mangeårige erfaringer med forældre som arbejdsgivere – så hvis der er nogen som har mod på dette hører vi gerne fra jer.

Der er masser at tage fat på og mange vigtige diskussioner og områder vi skal have indflydelse på som lederforening, så vi vil også bede jer om at byde ind med punkter og pejlemærker til det fremtidige arbejde i BUPL Hovedstadens lederforening.

- Vi skal have fokus på vilkår for ledelse
- Der er dokumentation for stigende vold i arbejdet – også her er lederes særligt udsat det skal vi også have fokus på
- Vi skal have fokus på klubber som under pres ift bemanning og på en fremtidig trussel om at omlægge dem til sfo2 under skoleledelsen
- Vi skal have fokus på at sikre at minimumsnormeringerne ikke udhules af andre modkrav og retningslinier – i københavn kan jeg se de selvejende ledere er inviteret til endnu en snak om intelligente effektiviseringer – så der er behov for at holde fokus på at de minimumsnormeringer vi får til 0-6 års området også reelt får den tiltrængte betydning.
- Vi skal også have fokus på at sikre at BUPLs hovedstadens samlede fagforening til stadighed tager lederforeningen og lederforeningens bestyrelse lige så alvorligt som en væsentlig spiller i egen rede, som de øvrige medlemmer og den øvrige bestyrelse i BUPL.

Derfor har vi også brug for nye kræfter i bestyrelsen – især Købehavnere mangler vi i bestyrelsen, så jeg håber vi kan hente nogle nye medlemmer i dag.

Ellers har jeg ikke andet at sige end pas på jer selv derude, pas godt på jer selv, og brug os som sparringspartner i jeres fagforening.